

Mál nr. 136/2018**M og
V vegna slysátryggingar sjómanna.****Ágreiningur um bótaskyldu.****Gögn.**

Málskot, dags. 04.05.2018 ásamt fylgigögnum.

Bréf V, vátryggingafélags, dags. 25.05.2018.

Málsatvik.

M var við vinnu á frystitogaranum Brimnesi ER-27 (B) 16. apríl 2014 þegar hann fékk högg á hægri hné og það bólgaði upp. Að lokinni veiðiferðinni fór M til læknis sem tappaði vökva úr lið hnésins og ráðlagði M hvíld. Slysð var tilkynnt til Sjúkrátrygginga Íslands 5. maí 2014 og til V 12. febrúar 2016.

V hafnaði bótaskyldu á þeim grundvelli að félaginu hafi verið tilkynnt of seint um slysð, sbr. 124. gr. laga nr. 30/2004, um vátryggingasamninga. M hafi átt að vera ljóst á slysdegi að hann hafi hlotið meiðsli og hann hafi ekki sýnt fram á ástæður þess að ástæða sé til að víkja frá ársfrestinum. M verði að sýna fram á með haldbærum gögnum að hann hafi ekki átt sig á að meiðsli hann hafi verið varanleg fyrr en löngu eftir slysð en áverkar hans hafi legið fyrir eftir lækni meðferð vorið 2014. Frásögn hans um að hann hafi verið að bíða eftir að jafna sig sé ekki studd neinum gögnum og ekkert bendi til annars en að hann hafi verið með einkenni frá hnénu frá slysdegi þar til hann kynnir málið í febrúar 2016.

Skv. bréfi M fór hann á sjóinn í júlí 2014 og var á sjónum með hefðbundnum frítúrum þangað til hann fór í jólafrí að lokinni veiðiferð í nóvember. Hann hafi ekki farið á sjóinn aftur fyrr en 14. júlí 2015 en þá taldi hann sig hafa jafnað sig nægilega vel eftir slysð. Veiðiferðinni lauk 17. ágúst. Eftir veiðiferðina hafi ástand hnésins ekki verið eins og M hafði vonast til og ákvað hann að hvíla hnéd enn frekar. Í byrjun árs 2016 hafi hnéd verið lítið betra en eftir veiðiferðina og taldi M þá að um varanlegt mein væri að ræða. M telur að sér hafi fyrst verið ljóst eftir veiðiferðina sem lauk 17. ágúst 2015 að hann næði ekki fullum bara en það hafi þó ekki í reynd verið fyrr en í ársbyrjun 2016.

Álit.

Í 124. gr. laga nr. 30/2004, um vátryggingasamninga, kemur fram að sá sem rétt á til bóta samkvæmt slysátryggingu, sjúkrátryggingu eða heilsuátryggingu með eða án uppsagnarréttar glati þeim rétti ef krafa er ekki gerð um bætur til félagsins innan árs frá því að hann fékk vitneskju um þau atvik sem hún er reist á eða því hefur ekki borist tilkynning um vátryggingaratburð með öðrum hætti. Í greinagerð með ákvæðinu kemur fram að vátryggður glati rétti til bóta ef krafa hans er ekki tilkynnt innan árs frá því að hann vissi um atvik sem eru tilefni kröfu hans. Geri hann það ekki falli réttur hans brott vegna tómlætis. Þá kemur fram að upphaf frestsins miðist við þann tíma er vátryggður fékk upplýsingar um þau atvik sem eru tilefni kröfu hans um vátryggingarbætur. Ákvæðið geri kröfur til vátryggðs af því að það er á hans ábyrgð ef hann gerir sér ekki grein fyrir að atvikið sem hann hefur fengið upplýsingar um veiti honum rétt til vátryggingabóta.

Í máli þessu er ekki unnt að líta svo á að M hafi átt að vita um afleiðingar slyssins á slysdegi. Eðlilegt var að M ályktaði sem svo að hnéd myndi lagast við hvíld eins og lækni ráðlagði honum. M er frá vinnu í rúmlega hálf ár en fer svo á sjóinn aftur og verður þá ljóst að hnéd er ekki orðið eins gott og hann hafði vonast til. Nefndin lítur svo á að M hafi fyrst verið ljóst eftir veiðiferðina sem lauk 17. ágúst 2015 að hann væri ekki að ná bata, þ.e. honum var ekki ljóst fyrr en þá um atvik þau sem eru tilefni kröfu hans og upphaf frestsins byrjar því að líða þá. M tilkynnir V um atvikið 12. febrúar 2016 og er það því innan ársfrest skv. 124. gr. laga nr. 30/2004, um vátryggingasamninga. Með vísan til framangreinds á M rétt á bótum úr slysátryggingu sjómanna hjá V.

Niðurstaða:

M á rétt á bótum úr slýsatryggingu sjómanna hjá V.

Reykjavík, 19. júní 2018.

Sóley Ragnarsdóttir lögfr.

Guðmundur Stefán Martinsson lögfr.

Lúðvík Bergvinsson lögm.